

Barken "Capella"s forlis.

Den 22. November 1903 strandede det Norske Barkskib "Capella" af Arendal med 19 Mands Besætning som alle druknede. Strandingen skete lige vest for Ferring Kirke ca. 700 mt. nord for Bovbjerg Kl. ca. 9 om Aftenen i en forrygende Storm. Lidt over Middag, det var en Søndag, var jeg gaaet en Tur ned til Havet for at se det oprørte Hav, dernede mødte jeg en af vore gamle Fiskere (Kresten Hestdal), som havde været med til mange haarde Ture paa Vesterhavet, vi fulgtes ad nord paa langs Havet, vi maatte gaa oppe i Klitterne, det var umuligt at gaa nedenfor, da Havet slog helt op mod disse, sydpaa op under Bovbjerg var det endnu værre. Som vi gik sagde den gamle Fisker "ja kommer der et Skib herind mellem disse Bølger, vil det blive knust lige meget hvor stor og stærk det er er, jeg maa sige at jeg sjælden har set saadanne Bølger i de godt 75 Aar jeg har oplevet her ved Kysten". Ingen af os anede at vi samme Aften skulde komme til at opleve en saa sørgelig Stranding, knap 3 Minutter fra mit Hjem.

Efter at vi havde spist til Aften i mit Hjem, kom der to af mine Naboer, som vilde have mig med om til en tredje Nabo, en ældre Ungkarl som ikke var rask vilde gerne have lidt Underholdning og ligesom vi stod og var færdig til at gaa, kom en af Strandvagterne løbende, rev Døren op og raabte "En Stranding nede ved Høfde 1", vi løb nu hen til Havet. Da vi kom derned, var Redningsmandskabet mødt. Klokkeren var da knap 7, men der var ingen Stranding at se, foruden Stormen var der nogle slemme Byger ind imellem, det var nu allerede ved at blive mørk, ingen Maane, endelig opdagede vi Lys engang imellem langt ude til Nordvest, det kunde se ud enten som et Nødblus eller en Toplanterne paa et større Skib. For os og Redningsmandskabet saa det ud til at det var langt ude og var det en Damper klarede den sig nok, vi blev enige om at gaa Hjem, med Undtagelse af Strandvagten, som lovede at alarmere hvis der skulde ske noget. Vi gik nu om ad Juelsgaard, som vi havde bestemt, deromme havde vi ingen Ro paa os, vi skiftedes til at gaa ud for at se paa Havet om der var noget at opservere.

Da der var gaaet en Time med stadig udkik var jeg ude, opdagede jeg i Mørket en Landterne, som lidt fra Land kom med rask fart Syd paa, jeg var nu klar over at nu havde vi en Stranding, løb ind og fortalte hvad jeg havde set, greb min Overfrakke og løb alt hvad jeg kunde ned til Havet. Paa Vejen traf jeg Redningsmandskabet, som var paa Vej til Redningsstationen efter Rakterne. Da jeg kom hen paa Skrænten, kunde jeg i Mørket skimte et stort Skib staa fast paa den inderste Revle. Det første Menneske jeg traf derhenne var en ung Sømand, Anton Jensen, her fra Sognet som havde ladet sig afmønstre for at være hjemme om Vinteren, vi stod sammen og saa ned paa Strandingen, endnu brændte enkelte Lanterner ude paa Skibet. Nu begyndte det at knage og brage derude, Mandskabets Raab kunde vi høre, Lysene gik ud, alt blev stille og mørk. Skibet var slaaet i Stykker og hele Mandskabet druknet, det hele varede 5 til 10 Minutter.

Gik derefter Hjem for at fortælle min Hustru hvad der var sket, lidt efter lidt fulgtes vi ad derhen, paa Vejen derhen mødte vi to af Redningsmandskabet som fortalte, at nu havde de været derhenne og affyret en Signalraket for at gøre dem Opmærksom paa at der snart vilde komme Hjælp. Jeg sagde til dem, at jeg var bange for at det allerede var for sent, hvad der jo ogsaa senere viste sig at være tilfældet. Det varede ikke længe inden Redningsmandskabet kom med Rakterne, der blev tændt Strandblus, nu kunde vi bedre se Skibet, der blev affyret flere Rakter og Linerne faldt pænt ned over den Del af Skibet som kunde ses. Desværre var der ingen til at trække Linerne ud. Redningsmandskabet fra Lilleøre sendte ogsaa nogle Rakter ud, men til ingen Nytte, nogle af Redningsmandskabet sammen med en Del af Beboerne prøvede at komme ned til Havet med nogle Liner, om det var muligt at bjerge nogle af Søfolkene, hvis de skulle komme ind mod Land med de indgaaende Bølger, ingen kom ind

her for Ferring, Havet førte dem alle sydpaa. Ved Midnatstid var alt Haab ude om at faa nogen levende iland opgivet. Der blev nu sat Vagt for Natten.

Næste Dag saa snart det blev lyst, strømmede Folk fra Omegnen til Strandingsstedet for at se det strandede Skib, ja det passede hvad den gamle Fisker havde sagt til mig Dagen i forvejen om Havets Magt. Det viste sig nu, at det var et stort norsk Barkskib "Capella" af Arendal med en Ladning Planker, der blev sagt paa Vej til Afrika. Den laa nu her i Havet brækket over i to Dele, den bagerste Halvdel, det største, var fuldstændig raseret, begge Master og øverste Dæk var skyllet bort, den anden Halvdel, Forskibet, stod tilbage med en Mast og lidt Sejl. Det havde været det eneste vi Aftenen i Forvejen havde kunnet se. Mærkeligt nok at ingen af Søfolkene var bleven reddet. Havde der været nogle af dem paa denne Halvdel af Skibet kunde de have været reddet særlig hvis de var klatret op i Masten. Der menes i Søfartskredse, at i saadanne Tilfælde søger Søfolkene efter Stormasten, som de klatrer saa højt op i, at Bølgerne ikke kan naa dem. Maaske har de forsøgt det her.

I de følgende Dage drev de druknede Søfolk i Land langs Kysten sydpaa udfor Trans, Fjaltring, Torsminde og længere sydpaa, ikke én kom i Land ud for Ferring. Det var den første triste og ulykkelige Stranding jeg havde oplevet. Dette skulde desværre ikke blive den sidste.

Dette Skibs Ladning bestod af Tømmer, særlig Planker i forskellige Dimensioner, som af Havet blev kastet ind paa Strandbredden baade syd og nord for Strandingspladsen. Havet var saa fyldt med Tømmer ind mod Land, at Bølgerne ikke kunde bryde for det. Der blev nu af Bjergningslavet i Ferring sat fart paa at bjerge det strandede Gods op paa Land, en Del hvor det kunde lade sig gøre kørt op med Hest og Vogn, en Del som laa under Bovbjerg blev slæbt op i Kraner forspændt med Heste, hvor det saa blev lagt sammen i Stabler og Nummereret til Auktion, som naar der var kommet passende op holdtes. Ved disse mødte der mange fremmede Købere, særlig Trælastgrosserer fra Lemvig, Struer, Skive, Viborg og fl. købte en Del. Vognmændene her omkring fik travlt med at køre Tømmer til Bonnet og Ramme Stationer, hvor det indladet i Jernbanevogne til de forskellige Købere. Det varede det meste af Vinteren og gav god Fortjeneste til Arbejdere og Fiskere, som særlig paa denne Aarstid ikke tjente noget af Betydning. Dengang kendte vi jo ikke noget til Arbejdsløshedskasser, hvor de kunde henvende sig til naar der ingen Arbejde var at faa. Dog hvilede der over hele Befolkningen noget tungt, Glæden over den gode Fortjeneste var ikke saa stort, som hvis vi kunde faaet Besætningen bjerget levende i Land.

(Peder Hansen var født o. 1874 og lavede i 1957 en beskrivelse af strandinger ved Bovbjerg).

Barken "Emma"s forlis.

Den 17. September 1897 om Eftermiddagen Kl. 6 strandede ¼ Mil Nord for Stationen Barkskibet "Emma" af Frederiksstad. Dette Skib var af et Interessentskab købt i Norge, bleven lastet med Træ, og det var da bestemt, at landsætte det paa Kysten til Ophugning (saakaldt kunstig Stranding). Da man vidste, at Skibet vilde komme, var Redningsmandskabet samlet, men ingen anede, at der skulde blive Brug for Raketapparaterne. Skibet blev slæbt af en norsk Bugserdamper, som var bestemt til at optage Besætningen, hvorefter Skibet selv skulde drive ind mod Kysten. Men Søen var saa høj, at det var umuligt for Damperen at optage Besætningen, og denne, i alt 4 Mand, maatte da blive paa Skibet. Da man i Land saa dette, blev Raketapparaterne bragt til Strandingsstedet, hvor de ankom Kl. 6½, og Skibet stod ca. 200 Alen fra Land med Søen væltende ind over sig. Der affyredes en Raket, men Linen gik højt over Masterne og førtes i Læ. Der affyredes en ny Raket, hvis Line faldt mellem Masterne, den almindelige Forbindelse blev hurtigt tilvejebragt, og Kl. 7½ stod de 4 Mand reddede i Land ved Hjælp af Redningsstolen. En Time derefter var Skibet fuldstændig sønderlaaet.

I Anledning af det saaledes passerede, blev der ved Justitsministeriets Foranledning optaget

Forhør til Oplysning i Sagen, uden at der dog derved fremkom noget, der kunde give Anledning til at rejse Tiltale mod de Personer, der bar Ansvaret for denne "kunstige" Stranding. Derimod gav denne et væsentligt Stød til, at der i den nye Strandingslov blev optaget Bestemmelse om, at det blev forbudt at iværksætte kunstige Strandinger, uden at have erhvervet Tilladelse dertil i Forvejen.

(C.P. Eisenreich, "Det Nørrejydske Redningsvæsen", 1927).